

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑
ชะล้างบาปกรรมด้วยความดี

เทพสำหรับวัดนี้มีหลายประเภท ตั้งแต่พื้น ๆ จนกระทั่งตีตัวลงทะเลเลย ไม่ต้อง
จอดลงสถานี่นั่นสถานี่นี้ สนามบินนั่นสนามบินนี้ ตีตัวลงทะเลตูมเลยก็มี ธรรมะตั้งแต่
ต้นจนตีตัวลงทะเล มีหมด นี่เขามาที่นี่เขาเอาเทพไปแล้วเย็นวานนี้ เว้นสองสามวันเขาจะ
มาที่หนึ่งมาเอาเทพ ทางกรุงเทพฯ นะ ตั้งเป็นศูนย์กลาง เทศน์เกี่ยวกับเรื่องชาติ
บ้านเมืองก็มี เกี่ยวกับอย่างอื่น ๆ ก็มี ธรรมะล้วน ๆ ก็มี เวลานี้ทางโน้นมาติดต่อกันจากทาง
นี้ไปเยอะนะ จากทางวัดนี้ไปเยอะ พวกเทพ ฟังว่าต้องการธรรมะล้วน ๆ อย่างนั้นก็มี
คำว่าธรรมะล้วน ๆ ก็ต้องเป็นธรรมะชั้นสูงเป็นส่วนมาก ถ้าธรรมะคละเคล้าอย่างนี้ก็มี
ทั้งขี้หมูมีทั้งขี้หมา มีทั้งขี้เป็ดขี้ไก่เต็มไปหมด คละเคล้ากัน จะเรียกว่าธรรมะล้วน ๆ
ไม่ได้ ต้องบอกว่าธรรมะผสมขี้เป็ดขี้ไก่

ธรรมะล้วน ๆ ก็เริ่มแต่ ศีลก็บริสุทธิ์ สมาธิก็เป็นเจ้าของ ปัญญาเราก็เป็นเจ้าของ
ทุกชั้นของศีล สมาธิ ปัญญา จนกระทั่งวิมุตติหลุดพ้น เราเป็นเจ้าของครองธรรมเหล่านี้
แล้วประกาศธรรมสอนโลก สะอาดไปหมด พระพุทธเจ้านำธรรมมาสอนโลกด้วย
พระทัยสะอาด กระจายไปไหนสะอาดหมด พระอรหันต์ท่านครองธรรมอันบริสุทธิ์
เหมือนกับพระพุทธเจ้า สาดกระจายไปไหนสะอาดไปหมดเลย เหมือนฝนเม็ดเล็กเม็ด
ใหญ่เม็ดโตขนาดไหน กระจายไปไหนเย็นไปหมด เป็นอย่างนั้นแหละ

คราวนี้เป็นวาสนาของชาวไทยเราที่ได้พระมาเป็นผู้นำ เราก็ไม่เคยคาดเคยคิดไว้
นะ เหล่านี้ไม่เคยคิด เป็นเรื่องเหตุการณ์ต่างหากมาบังคับเข้า แต่พื้นเพของการดำเนิน
ของเราอันเต็มไปด้วยความเมตตาที่เราเป็นมาตลอดอย่างนี้ แต่ไม่ได้คิดขนาดนี้ไม่ได้
ทำขนาดนี้ คิดธรรมดาทำประโยชน์ให้โลกเรื่อยมาตลอดไม่มีว่างเลย แต่ทำอยู่
ธรรมดา ๆ เสียบบ ๆ ใครจะมาเอาข้าวเอาครวของเราไปลงทางหนังสือพิมพ์ ทางวิทยุ
ทางทีวี เราไม่ให้ทำทั้งนั้น ปิดตลอดเลย ฟังมาเปิดขึ้นตรงที่ช่วยโลก สุดท้ายก็เลยเปิด
หมดทั้งออกเลย แต่ก่อนไม่เคย พุดธรรมดา ปีนี้เป็นปีเปิดออกเลย เปิดปทุมหลังให้พี่น้อง
ชาวไทยได้ทราบว่าการมาเป็นผู้นำนี้เป็นมาเพราะเหตุผลกลไกอะไร และผู้นำเป็น
อย่างไรบ้าง พอที่จะเชื่อถือได้ไหม พอที่จะลงใจได้ไหม อย่างน้อยเป็นอย่างนั้น
เพราะฉะนั้นจึงได้เปิดปทุมหลังออกมาให้ทราบ

นี่ละภูมิหลังภูมิปัจจุบันของผู้ที่เปิดออกเวลานี้เป็นอย่างนี้ ๆ เรื่อยมาตั้งแต่เริ่ม
ออกปฏิบัติ บอกมาเรื่อย ๆ ผลแห่งการบำเพ็ญธรรมได้มากน้อยเป็นมาเท่าไร ๆ ตั้งแต่

ก.ไก่ ก.กา ก.ไก่ ก.กา เป็นยังไง ไปภาวนาสู้กิเลสไม่ได้ อยู่กับหลวงปู่มันนี่เอง ทั้งๆ ที่ออกแนวรบอย่างเต็มที่แล้วนะ เตรียมไปหมด มันเอาศาสตราวุธของเรามาเคาะหัวเราหมดเลย ล้มทั้งหงาย น้ำตาพุ่งอยู่ในป่า ตั้งทำว่าจะพัดกับกิเลสให้เต็มเหนี่ยว เพราะหลีกเข้าไปอยู่ในป่าในเขาคณเด็ย ที่ไหนได้มีแต่กิเลสพัดเราเสียจนน้ำตาาร่วง สู้มันไม่ได้ นี่ละเรียกว่าล้มลุกคลุกคลาน เริ่มต้นเป็นอย่างนี้ ทุกข์แสนสาหัสในการฆ่ากิเลส ไม่มีอันใดที่จะทุกข์มากกว่าการฆ่ากิเลส คือข้าศึกศัตรูของสัตว์โลกอยู่ภายในใจ

มันมีอยู่ทุกหัวใจนะ เพราะฉะนั้นไฟจึงมีอยู่ทุกหัวใจ เผาไหม้ได้หมด เสมอหน้ากันหมด ไม่มีคำว่าสูงว่าต่ำ ยศถาบรรดาศักดิ์ ความมั่งคั่งความมีดีจนอะไรไม่มี ไฟกองนี้เผาอยู่หมด ยิ่งใหญ่เท่าไร ใหญ่ชนิดไหนใหญ่ขนาดไหน กองไฟนี้ยิ่งใหญ่ ให้เราดูหัวใจคน เราอย่าไปดูสิ่งนั้นสิ่งนี้ ว่าเขามีสิ่งนั้น เขามีสิ่งนี้ ว่าจะเป็นการสมบรูณ์พูนผลเป็นความสุข ไม่ได้เป็นความสุข ยิ่งคิดผิดไปเสียอย่างเดียวยิ่งเหล่านักกลับมาเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้เจ้าของหมด สมบัติกลายเป็นพินเป็นไฟ ถ้ามีธรรมแทรกเข้าตรงไหน สมบัติเหล่านั่นจะเป็นคุณไปตามๆ เจ้าของเรื่อย ๆ ไป

นี่พูดถึงเรื่องภัยของจิตเป็นอย่างนี้ จึงว่าฆ่ากิเลสฆ่ายากที่สุด ถึงขนาดที่จะพัดมันอย่างเต็มเหนี่ยว คราวนี้จะไม่เอาไหนจะพัดกับกิเลสอย่างเดียวย พอเข้าไป ที่ไหนมันเตรียมพัดเราไว้แล้ว พอเราจะขึ้นเวทีมันเตะหางยลงเวทีก่อนแล้ว สู้มันไม่ได้ตกเวที น้ำตาาร่วง ไม่ได้ล้มมะมันถึงใจ กิเลสเอาเราขนาดนั้นจนน้ำตาาร่วง ตั้งทำจะไปสู้มัน สู้มันไม่ได้ เหมือนกับเราสู้เสือด้วยกำปั้นนั่นเอง มันแพรวพราวไปหมดเครื่องศาสตราวุธของมันของกิเลส เรามีแต่กำปั้นไปสู้มันได้อย่างไร โห อย่างนี้ไปไม่ได้ ออกจากครูอาจารย์ไม่ได้ถ้าเป็นอย่างนี้แล้ว ต้องกลับค้นหาครูอาจารย์

เวลากลับไปหาท่านกิเลสที่รุนแรงมันก็ไม่รุนแรงนะ อำนาจธรรมของท่านครอบเอาไว้ ก็อยู่ผาสุกสบายธรรมดาๆ คนมีกิเลส แต่ออกไปที่โรมันก็ซัดเราอย่างนั้น ต่อไปก็ไม่ค่อยออก เอาจนกระทั่งพอได้หลักได้เกณฑ์แล้ว ทีนี้ออก ได้หลักได้เกณฑ์ก็คือว่าจิตสงบได้แล้ว ความวุ่นวายทั้งหลายที่เป็นข้าศึกศัตรูต่อใจจนล้มทั้งหงายๆ น้ำตาาร่วงนั้น จางไปแล้วๆ ธรรมะขึ้นแล้ว ความสงบเย็นใจขึ้นแล้ว เห็นโทษแห่งความวุ่นวายมากเข้าๆ เห็นคุณค่าแห่งความสงบหนักเข้า ความเพียรหนักเข้า ตั้งตัวได้ เริ่มตั้งตัวได้ อยู่คนเดียวก็ได้ อยู่ที่ไหนได้

จิตสงบเสียอย่างเดียวยไม่กวนเจ้าของ อยู่ที่ไหนได้หมด เป็นแต่เพียงว่าไม่คืบหน้าได้อย่างเร็วเหมือนอยู่กับครูอาจารย์เท่านั้นเอง ดีไม่ตีติดในความสงบเย็นใจของเจ้าของ เพลินอยู่นั้น ทั้งวันทั้งคืนไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายกับอะไร มีแต่ความสงบเย็นตลอด เข้าสมาธิवादได้ทั้งวัน นั่งได้ เพราะจิตไม่ยุ่ง มีความรู้แนวอย่างเดียว อัจฉรย์

อยู่ในวงสมาธิก็ว่าพอแล้วๆ เพราะธรรมอย่างนี้เราไม่เคยเห็นตั้งแต่เกิดมา เมื่อปรากฏขึ้นในใจแล้วมันก็เพลินตลอด นี่เรียกว่าเริ่มตั้งตัวได้ในทางสมาธิ

จนกระทั่งถึงว่าสมาธิเต็มภูมิ เข้าเมื่อไรได้ทั้งนั้น ไม่อยากออกเสียด้วย เมื่อถึงขั้นสมาธิเต็มภูมิแล้วไม่อยากจะกยับยับๆ คิดกับอะไร มันกวนใจ นั่นเห็นโทษของอารมณ์แล้วที่นี้ คือจิตออกไปคิดเรื่องนั้นกวนเจ้าของ ออกไปคิดเรื่องนี้กวนเจ้าของ เวลาได้ความสงบเป็นเครื่องตีแล้ว ไม่ออกไปคิดก็ไม่กวนเจ้าของ อยู่ไหนก็อยู่ได้ทั้งวันทั้งคืน นี่เรียกว่าตั้งตัวได้ อยู่คนเดียวก็ได้ อยู่กับหมู่กับเพื่อนก็ได้ เพลินด้วยความสงบเย็นใจของเจ้าของ นี่ผลแห่งการบำเพ็ญเป็นมาอย่างนี้

จากนั้นก็ก้าวออกทางด้านปัญญา ก็เลสที่สงบนั้นคือเหมือนกับว่า สมาธินี้ตีกิเลส ตระล่อมเข้ามาสู่จุดเดียว สู่ที่รวม ปัญญาคลี่คลายออก ตีออกต่อยออก ฟัดออกพินกัน กระจัดกระจายแตกออกไป ตัวนั้นเป็นอย่างนั้น ตัวนี้เป็นอย่างนี้ เห็นกิเลสแล้วที่นี้ เห็นกิเลสเป็นตัวภัยแล้ว สติปัญญาตามต้อนกันฟัดกันพินกันเรื่อย ๆ เพลินที่นี้ เรื่องสติปัญญานี้เพลินจริงๆ ให้มันเห็นประจักษ์หัวใจของผู้ปฏิบัติ พระพุทธเจ้าสอนลงเพื่อประจักษ์ในหัวใจ ไม่ได้สอนให้เป็นหนอนแทะกระดาศ อย่างพวกเราเรียนธรรมะทุกวันนี้เป็นหนอนแทะกระดาศนะ ไม่สนใจปฏิบัติมันก็เป็นหนอนแทะกระดาศซิ ถ้าตั้งใจปฏิบัติ มันจะเป็นแนวทาง

พอก้าวออกทางด้านปัญญา เห็นเหตุเห็นผล เห็นโทษเห็นภัยของกิเลส เห็นคุณค่าของธรรม เห็นคุณค่าของปัญญาเป็นลำดับๆ แล้ว ที่นี้จิตก็หมุนเรื่อยแรงเรื่อยๆ จากนั้นปัญญาก็เป็นธรรมจักร หมุนตัวไปเองทีเดียว กิเลสเคยหมุนตัวมัดหัวใจสัตว์โลก โดยอัตโนมัติของมันฉันใด สติปัญญาขึ้นจะฆ่ากิเลสก็หมุนตัวคลี่คลายออกๆ ฆ่ากิเลสออกไปเรื่อย หมุนตัวไปเองเป็นอัตโนมัติเช่นเดียวกับกิเลสเป็นอัตโนมัติ ที่นี้ก็เริ่มทันกัน หมุนตัวๆ ต่อไปก็หมุนไม่มีวันมีคืน ถึงขนาดนอนไม่หลับ

นี่เวลาเพลิน ผลรายได้ปรากฏแล้วที่นี้ เห็นภัยในหัวอก คือกิเลสอยู่ในหัวอกนี้ เห็นภัยในนี้ เห็นคุณค่าของธรรมซึ่งอยู่ในหัวอกหัวใจเรานี้อันเดียวกัน ทั้งสองอย่างเห็นโทษก็ถึงใจ เห็นคุณค่าก็ถึงใจ ความหมุนเพื่อความพ้นทุกข์ก็ถึงใจ ลืมหลับลืมนอน กลางวีกลางวันก็ไม่หลับ กลางคืนไม่หลับ หมุนตัวตลอดเวลา นี่เรียกว่าความเพียรกล้า ความเพียรอัตโนมัติ ได้รู้เอาไว้มันจะเลยเถิด นี่ถึงขั้นก้าว ฟังเอานะ นี่ผลของธรรมปรากฏขึ้นที่ใจ ไหลเข้ามามีแต่ธรรมล้วนๆ กิเลสไหลออก ที่นี้ธรรมไหลเข้าแทนกัน ชับกันเรื่อยๆ อันเป็นข้าศึกไหลออกๆ ที่เป็นคุณนี้ไหลเข้าเรื่อยๆ เป็นอัตโนมัติ หมุนไล่เรื่อยๆ นี่เรียกว่าภาวนามยปัญญา สติปัญญาที่เป็นเอง หมุนตัวไปเอง ฆ่ากิเลสไปเอง ไม่ต้องบังคับให้ทำความเพียร ต้องได้รู้เอาไว้มันเลยเถิด

ไม่ได้หลับได้นอน กลางคืนสองคืนสามคืนไม่ได้นอน สุดท้ายเจ้าของจะตาย เพราะความเพียรไม่ถอย อันหนึ่งลากไปเพื่อฆ่ากิเลส อันหนึ่งจะตายธาตุขันธ์ไม่อำนวย ต้องมายับยั้ง กลางวันก็ไม่หลับ กลางคืนก็ไม่หลับ เวลาเพลिनเพลिनขนาดนั้น เร่งเข้า จากนั้นก็เป็นมหาสติมหาปัญญา ไม่มีคำว่าเพลอ หมุนตลอด ตั้งแต่ตื่นนอนขึ้นมา จนกระทั่งหลับ เพลอเมื่อไรไม่มี นี่เรียกว่าสติปัญญาแก่กล้า เป็นมหาสติมหาปัญญา เห็นประจักษ์ภายในใจ ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า รู้เองในตัวเอง จึงเรียกว่า สติ ภูจิโก

พระองค์สอนให้รู้ตัวเองเห็นตัวเอง อยู่ในตัวเองนั้นแหละ ไม่ว่าจะกิเลสไม่ว่าธรรม อยู่ในนั้น เอ้า ดูเข้าไปตรงนั้น สติปัญญามีเท่าไรทุ่มเข้าไปดูมัน ชำมันให้ได้ นี่มันก็ทำ อย่างนั้น ถึงขั้นมหาสติมหาปัญญา กิเลสที่แรกหยาบจนกระทั่งเรลัมทั้งหงาย สู้มันไม่ได้ ต่อมาสติปัญญาค่อยทัน ธรรมมีกำลังเข้า กิเลสค่อยอ่อนลงๆ สติปัญญาที่ใช้ใน วงปฏิบัติ ใช้ฆ่าสังหารวัฏจักรอันเป็นมหันตทุกข์นี้คือสติปัญญาชั้นฆ่ากามกิเลส ฟังให้ดี นะ

กามกิเลสนี้รุนแรงมากที่สุด บรรดากิเลสในโลก สามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีกิเลสตัว ไตจะหนักแน่น เหนียวแน่นมั่นคง ฉลาดแหลมคม กดถ่วงจิตใจได้หนักยิ่งกว่ากาม กิเลส ตัวนี้รุนแรงมาก ทีนี้สติปัญญาเมื่อเวลาเข้าประจัญบานกันแล้ว สติปัญญาก็ผาด โผนโจนทะยานไม่มีอะไรเท่าแหละ เป็นเอง ให้ทันกันกับกิเลสตัวรุนแรง สติปัญญา ก็รุนแรงเหมือนกับน้ำไหลโจนลงจากภูเขา บางที่กายไหวไปก็มี เพราะสติปัญญาทำงาน กับกามกิเลสนี้อย่างรุนแรง ชัดกันเต็มเหนียว

นี่ขั้นสติปัญญาเหมือนกับว่านิวเคลียร์นิวตรอน ชั้นนี้ชั้นลงกันอย่างสุดขีด พอชั้น นี้ผ่านไป กามกิเลสพังลงจากหัวใจเท่านั้น จิตตติตติขึ้นแล้วเป็นชั้นหนึ่ง ให้เห็นชัดๆ อย่างนั้นซิ ความกดถ่วงเพราะอำนาจของกามกิเลส ความทุกข์ลำบากทรมานเพราะ อำนาจของกามกิเลสนี้หมดไปๆ จิตตติตติเป็นสำคัญ หมุนขึ้นข้างบนเรื่อยไม่ลง เพราะไม่มีเครื่องดึงดูด หมุนเรื่อย เพราะฉะนั้นพระอนาคามีที่ท่านผ่านกามกิเลสนี้ไปได้แล้ว ท่านจึงไม่กลับมาเกิดอีก เพราะไม่มีอะไรเครื่องดึงดูดให้มาเกิดอีก ท่านจึงไม่ลงมา หมุนเป็นเองไปเองเป็นอัตโนมัตติ ความเพียรในจิตขั้นนี้เป็นอัตโนมัตติ ชำระตัวเองไปใน ตัวๆ เรื่อยๆ ไม่กลับมาเกิดอีกแล้วพระอนาคามี เห็นชัดๆ ประจักษ์ใจ ความหมุนลง อีกไม่มี ไม่มีเครื่องดึงดูด

กามกิเลสเท่านั้นดึงดูดให้สัตว์โลกจมกันอยู่ทั่วดินแดน แล้วสิ่งที่เพลนที่สุดก็คือ กิเลสนี้ละพาให้สัตว์โลกเพลนที่สุดไม่รู้เนื้อรู้ตัว สร้างความทุกข์ความทรมานให้แก่ ตนเองได้มากที่สุดก็คือกามกิเลส มันปิดหูปิดตาได้อย่างมีตมิตปิดทั้งหมด คือกาม

กิเลส รุนแรงมาก ไม่รู้จักบาปไม่รู้จักบุญ ไม่รู้หิริโอตตปปะ ไม่รู้ที่ลับที่แจ้ง ไม่ว่าจะอยู่ในบุคคลใดสัตว์ตัวใดเป็นแบบเดียวกัน

พวกเรานี้ยังมีธรรมมาเป็นเครื่องบังคับ กิริยามารยาทพอดูกันได้บ้าง เพราะมีศีลธรรมครอบไว้ มีหิริโอตตปปะ มีที่แจ้งที่ลับ ไม่อย่างนั้นแหวกตามๆ กันหมด หมาสู้ไม่ได้ความเลวของมนุษย์เรา มันรุนแรง เพราะกามกิเลสของมนุษย์นี้มีตลอดเวลา กามกิเลสของสัตว์โลกแสดงเป็นกาลเป็นเวลา เช่น เดือน ๙ เดือน ๑๒ พวกหมามันคึกมันคะนอง นั่นคือกิเลสกำเริบ กามกิเลสกำเริบแสดงความรุนแรงขึ้นมาเป็นกาลเป็นเวลา แต่ความกำเริบรุนแรงของกิเลสตัณหาของมนุษย์เราไม่มีกาลไม่มีเวลา เพราะฉะนั้นจึงร้ายแรงยิ่งกว่าสัตว์ เลวยิ่งกว่าสัตว์ ถ้าไม่มีศีลธรรมเครื่องครอบงำรักษาเอาไว้

นี้มีศีลธรรมเครื่องรักษาเอาไว้จึงพอดูกัน มีเขามิเรามีสูงมีต่ำ มีหิริโอตตปปะ ความสะดุ้งกลัวละอายต่อบาปต่อกรรม ไม่กล้าทำอย่างหยาบโลนให้เห็น ทั้งๆ ที่กิเลสภายในใจมันหยาบโลนที่สุด แต่ศีลธรรมครอบหุ้มมันไว้ไม่ให้มันแสดงออกมาอย่างผาดโผนโจนทะยานจนเกินไป ฟังให้ตึนะ นี่ละหลักธรรมชาติแท้เป็นอย่างนี้ การปฏิบัติต่อกิเลสประเภทนี้รุนแรงมาก พออันนี้ผ่านไปแล้ว สิ่งเหล่านี้กระจายหมด ทุกข์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นจากกามกิเลสหมดไม่มีอะไรเหลือ ประมวลลงมาได้ทันที อ้อ ทุกข์ในแดนโลกธาตุนี้มาอยู่กับกามกิเลสนี้ เราอยากจะพูดว่าอย่างน้อย ๙๕% มาอยู่ในตรงนี้หมด ๕% มีนิดหน่อยอยู่กับชั้นพระอนาคามี

ทุกข์ท่านก็ไม่ได้ทุกข์เพราะกามกิเลส ท่านทุกข์เพราะกิเลสอย่างละเอียดต่างหาก จากนั้นจิตก็ติด พอถึงชั้นอนาคามีแล้วก็ติดขึ้นๆ เป็นเองๆ หมุนไปเอง ถ้าหากว่าผู้ยังมีความพากเพียรอยู่ มีชีวิตอยู่ ความหมุนอันนี้ก็เร่งขึ้นเร็วขึ้นๆ เพราะมีความเพียร ถ้าตายไปแล้วความหมุนของจิตที่จะเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นนี้ก็ช้าลงๆ เพราะเป็นอัตโนมัตติ เป็นความเพียรในหลักธรรมชาติของตัวเอง ไม่มีใครเร่ง ไม่เหมือนมีชีวิตอยู่แต่ยังงี้ก็ต้องหลุดพ้นเหมือนกัน ให้กลับคืนเป็นไม่คืนแล้ว เห็นชัดๆ ในหัวใจเลย ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธรูปเจ้าพระองค์ใดแหละ นั่นละท่านว่า สนุทธิฎฐิโก มันประจักษ์อยู่กับหัวใจๆ ค่อยหมุนขึ้นไป ละเอียดไปเรื่อย หมุนไปเรื่อย ละเอียดขึ้นไปเรื่อย

ชั้นอนาคามีนี้ผู้ตายไปแล้วจะไปเกิดในพรหมโลก เรียกว่าสุทธาวาส ๔ ชั้น คือ ชั้นอวิหา ๑ ชั้นอตปปา ๑ ชั้นสุทัสสา ๑ ชั้นสุทัสสี ๑ ชั้นอกนิฏฐา ๑ แล้วท่านจะเลื่อนของท่านไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงชั้นอกนิฏฐาเรียกว่าละเอียดสุดยอดละนั่น กิเลสจะไปถึงสิ้นสุดตรงนั้น พอผ่านชั้นอกนิฏฐาไปแล้วถึงนิพพาน หัวใจถึงนิพพานทั้งเป็นเห็นประจักษ์อยู่ในนั้น อ้อ ครองนิพพานทั้งเป็นท่านครองอย่างนี้ นี่เวลามีกำลังของความพากเพียรที่ไม่หยุดไม่ถอย

เราไม่ได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังถึงเรื่องตอนสูทกิเลสไม่ได้ น้ำตาร่วง เคียดแค้น ให้กิเลสนี้เคียดแค้นอย่างถึงใจทีเดียว นี่อันหนึ่งมันอาจจะมีเป็นอุปนิสัยอยู่ติดหัวใจก็ได้ คือคำว่าถอยกิเลสไม่มี สู้อไม่ได้ก็ยอมรับว่าสู้อไม่ได้ น้ำตาร่วงยอมรับว่าน้ำตาร่วง แต่อันหนึ่งที่ทำให้ถึงใจก็คือว่า มิ่งกุเทียวนะ โธ มิ่งเอาภูขนาดนี้เทียวหนา น้ำตากูร่วง ทั้ง ๆ ที่กูสู่มิ่งสู้อไม่ได้ อย่างไรก็ตามต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย คือกูมิ่งอยู่ในใจนะ มันเคียดแค้นให้กิเลส กูมิ่งอยู่ภายในใจไม่ได้แสดงออกมาภายนอก นี่ละอันหนึ่งที่น่าคิด น่าระลึกถึงอยู่เรื่องความไม่ถอย

จนกระทั่งพอจิตได้หลักแล้วเท่านั้น ทีนี้พีตใหญ่เลย นั่งภาวนาเอาจนกันแตก พ่อแม่ครูจารย์ร้องเอาไว้มันจะเลยเถิด นั่งภาวนาได้วันสองวันไปกราบเรียนท่านแล้ว กราบเรียนเรื่องอัศจรรย์ให้ท่านฟัง กิริยาท่าทางอย่างนั้นเราไม่เคยมีเราไม่เคยเป็น กิริยาเรียบ ๆ มีความเคารพนบถ่อม กิริยาเหมือนผ้าพับไว้ พอธรรมอันนี้ได้ปรากฏขึ้น ภายในใจนี้ มันซิงซังตึงตัง มันอาจหาญชาญชัย เห็นในหัวใจ ขึ้นไปหาท่านกราบเรียน ท่านนี้ผิง ๆ เลยเทียวนะ ภาวนาเมื่อคืนนี้เป็นอย่างนั้น ๆ เป็นอย่างไรว่าไปตามเรื่อง ท่านก็นั่งฟัง

ท่านคงจะรำพึงว่า โอ้ ไอนี้กำลังบำเพ็ญขึ้นแล้ว มันรู้แล้วที่นี้คงว่าอย่างนั้นนะ บำเพ็ญขึ้นเต็มเหนี่ยวแล้ว ใส่ปิ้ง ๆ ท่านก็นั่งฟังนี่ ทางนี้ก็ซัดเต็มเหนี่ยวแล้วก็ทั้งหมด คอยฟังท่าน ท่านจะชี้แจงอธิบายแก้ไขอย่างไร สักเดียวเท่านั้นพอเราสงบนิ่งท่านก็ขึ้น เลยผาง เอ้อ เอาแล้วที่นี้ เอา ๆ ได้ที่แล้ว ได้หลักแล้ว เอ้า ๆ เอาตายเข้าว่าเลยนะ อัศจรรย์นี้มันไม่ได้แตกถึง ๕ หน มันแตกหนเดียวเท่านั้น ทีนี้ได้หลักใหญ่แล้วเอาใหญ่ นะว่างั้น โห นี่ก็เหมือนหมาตัวหนึ่ง ทั้งจะกัดจะเห่า พอออกมาจากท่านแล้ว มันมี กำลังใจ แล้วเว้นคืนหนึ่งสองคืนซัดลงไปอีก ลงที่ไรมันได้ของอัศจรรย์ ส่งผ่าเผย อัศจรรย์เต็มหัวใจ ไม่เคยมีตั้งแต่เกิดมา ได้รู้แล้วได้เห็นแล้วประจักษ์ใจ เว้นคืนสองคืน ไปหาท่าน อย่างนั้นละเรื่อย ๆ ไปหาที่ไรเป็นอย่างนั้นนะ ผิง ๆ เลยเทียว

พอนานเข้า ๆ หนักเข้า ภาวนาหลายคืนเข้าไปกันแตก โนนแน่นะฟังซิ มันถึงใจ เวลาได้ที่แล้วพีตกับกิเลส ทีนี้กูได้ที่แล้วกูจะเอามิ่ง ว่างั้นนะ ซัดกันจนกระทั่งนั่งภาวนา กันแตก ทีแรกจริง ๆ มันออกร้อน..กัน เหมือนน้ำร้อนลวกนั้นแหละ พอต่อมามันก็พอง หลังจากพองก็แตก หลังจากแตกก็เลอะ เลอะก็ไม่ถอย ขึ้นเวทีนี้พีตเลย ๆ เห็นว่ามันเลยเถิด มันผาดโผนโจนทะยานเกินไป ท่านก็ร้องไว้บ้าง กระตุกไว้ นี่กิเลสมันไม่ได้อยู่ใน ร่างกายหนา มันอยู่ที่จิตใจหนา ท่านก็ยกม้ามมาเทียว

ม้าตัวมันคึกมันคะนอง ผาดโผนโจนทะยานมาก ๆ สารตีฝึกหัดม้าก็ต้องฝึกหัด อย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้มันกิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้มันกิน เอาจนมันอยู่ในเงื้อม

มือ แล้วเขาก็ลดหย่อนผ่อนผันการทรมานลงโดยลำดับ ท่านว่าอย่างนั้น นี่ท่านสอนเรา เรามันเหมือนม้าตัวคึกตัวคะนองมาก พอท่านพูดเทียบเท่านั้นเราเข้าใจทันที เพราะนี่มีในชาดกแล้ว เราเรียนมาแล้วนี่ จากนั้นมาก็ลดลงๆ แต่จิตไม่ลด นักสู้ภายในใจไม่ลด แต่ส่วนร่างกายไม่ให้หนักมากเกินไป หลังจากนั้นมาแล้วเราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่ง

นั่งตลอดรุ่งมัน ๙ คืน ๑๐ คืน ไม่ใช่นั่งธรรมดา เว้นคืนหนึ่งสองคืนนั่งๆ จนกระทั่งกันแตกเลอะหมด กลางวันนี่นุ่งผ้าอาบน้ำนุ่งสบงไม่ได้ มันเปื้อนเปรอะเลอะเทอะไปหมด น้ำเหลืองน้ำอะไร แต่สำคัญที่ว่าพอขึ้นเวทีแล้ว เอานะวันนี้ คือว่าวันนี้ หมายถึงว่าจะนั่งตลอดรุ่ง เอานะวันนี้เท่านั้น กันไม่มีความหมายเลย ชัดกันเลย

ที่นี้ก็ก้าวเข้าถึงขั้นปัญญา ชัดกันอย่างที่ว่านี้ ลงถึงขีด สติปัญญาหมุนตั้งแต่ชั้นหยาบ ชั้นกลาง ชั้นละเอียด กิเลสหยาบ กิเลสกลาง กิเลสละเอียด ตามต้อนกันเรื่อย ๆ เหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อหยาบไฟแสดงเปลวหนักขึ้น เชื้อไฟละเอียดลงไปไฟก็ละเอียดลงไป เชื้อไฟละเอียดเท่าไรไฟก็ละเอียดลงไปเท่านั้น นี่หมายถึงสติปัญญาตามต้อนกิเลส กิเลสละเอียดเท่าไรสติปัญญาเป็นขั้นน้ำซับน้ำซิม ไหลซิมกันไป ไหม้กันไป แผลก ฟาด เสียจนกระทั่งกิเลสพังไม่มีอะไรเหลือภายในจิตใจเลย นั่นเป็นบทสุดท้ายได้ชัยชนะเต็มหัวใจ

ครองวิสุทธิจิตวิสุทธิธรรมตั้งแต่ขณะนั้นมา จนกระทั่งบัดนี้ เป็นเวลาเท่าไรปี ปี ๒๔๙๓ นานหรือไม่นาน เดือนพฤษภาคม วันที่ ๑๕ ตรงกับแรม ๑๔ ค่ำเดือน ๖ บนวัด ดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร ที่ท่าน..อยู่เวลานี้ นั่นละผลแห่งการปฏิบัติ เผาศพ กิเลสในคืนวันนั้นเวลา ๕ หุ่่มตรงพอดี พอข้าศึกสงครามอันใหญ่หลวงได้พังลงไป เผาศพกิเลสเรียบร้อยแล้ว หันมาดูนาฬิกาได้ ๕ หุ่่มตรงพอดีเลย ตั้งแต่บัดนั้นมาก็กระทำประโยชน์ให้โลกเรื่อยมาด้วยความเมตตาสงสารล้วนๆ ดังที่พี่น้องทั้งหลายเห็นนั้นแหละ

จนก้าวเข้ามาสู่ภาวะอันจำเป็นมากที่สุดในเมืองไทยของเรา ก็ทนอยู่ไม่ได้จึงได้หันหน้าเข้ามา การที่จะหันหน้าเข้ามานี้ ต้องได้แสดงปุมหลังดังที่แสดงให้พี่น้องทั้งหลายฟังเดี๋ยวนี้ คือปุมหลัง แล้วออกมาเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลาย ว่าสมควรเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย เป็นที่ลงใจเป็นที่ตายใจได้ประการใดบ้างให้พิจารณาเอง เราสุดความสามารถแล้วในการช่วยโลกช่วยสงสาร กิริยาพลิกแพลงทุกอาการมีแต่ช่วยโลกช่วยสงสารทั้งนั้น ช่วยเราไม่มี เราหมดสิ่งที่จะช่วยแล้ว เราพอทุกสิ่งทุกอย่างแล้วเราไม่ช่วยเรา เราจะช่วยแต่โลกเท่านั้น

จึงได้มีความเข้มแข็งเข้มขันซึ่งขังตึงตัง ด้วยอำนาจแห่งเมตตาธรรม อำนาจแห่งธรรมที่แสดงออกมา ไม่ใช่อำนาจของกิเลสนะ ทำลักษณะซึ่งขังตึงตังเหมือนดุด่าว่า

กล่าวเหล่านี้ โลกทั้งโลกเขาเป็นกันทั้งนั้น จะเป็นกิริยาของกิเลสตัวเป็นฟินเป็นไฟเสียทั้งนั้น แต่กิริยาที่แสดงออกจากเราเพื่อช่วยโลกสงสารนี้ เป็นกิริยาของธรรมล้วน ๆ เป็นพลังของธรรม เป็นเนื้อธรรมเนื้อธรรม ออกมาจากหัวใจ พุ่งออกมาทางกิริยาทำทางต่าง ๆ ต่างหาก กิริยาอันนี้จึงไม่เป็นภัยต่อผู้ใด เป็นคุณมหาคุณต่อการช่วยโลกช่วยสงสาร อุ้มบ้านอุ้มเมืองอุ้มชาติไทยของเรา ด้วยกิริยาอย่างนี้

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ว่า กิริยาอย่างนี้คือกิริยาของธรรมออกสนามรบ ความสกปรกโสภณเต็มบ้านเต็มเมืองอยู่เวลานี้ มีแต่กิเลสสร้างขึ้นทั้งนั้น ธรรมจึงต้องเป็นน้ำสะอาดที่ชะล้างกันอย่างหนักแน่น เบาทไม่ได้ มีความสกปรกมากเท่าไร น้ำที่สะอาดคือธรรมต้องแสดงตัวให้เต็มฤทธิ์เต็มเดชเต็มที่เต็มฐาน เต็มกำลังความสามารถไม่อย่างนั้นไม่ทันกัน นี่ละกิริยาที่แสดงออกที่พี่น้องทั้งหลายเห็น เป็นกิริยาแห่งธรรมล้วน ๆ ไม่ใช่กิริยาของกิเลสตัณหาแทรกออกมาแม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มี มีแต่เรื่องของธรรมล้วน ๆ

ขอให้เป็นที่ตายใจ ว่ากิริยานี้แลคือกิริยาของธรรมที่น่าออกช่วยโลกช่วยสงสาร อุ้มบ้านอุ้มเมือง คือกิริยาของธรรมอย่างนี้ เป็นคู่แข่งกันกับกิริยาของกิเลส ซึ่งเราเคยเห็นมาเป็นเวลานานแล้วทุกคน กิริยาอย่างนี้แสดงมาที่ไหนกิเลสออกแล้ว ๆ แต่กิริยาของธรรมออกที่ไหนธรรมออกแล้ว ๆ ต่างกันอย่างนี้ นี่จึงได้ช่วยเต็มกำลังความสามารถเรื่อยมา จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายต่างคนต่างช่วยเหลือกันเต็มกำลังนะ

เวลานี้เรามีผู้นำ ผู้นำของท่านทั้งหลายก็ดังแสดงออกแล้วเป็นพระประเภทใด ก็พิจารณาเอง นำด้วยกิริยาทำทางอันใดก็ให้ฟังเองดูเอง นี่ละกิริยาเหล่านี้เป็นมหาคุณต่อชาติไทยของเรา ต่อตัวของท่านทุกคน ๆ ที่ได้ยินได้ฟังแล้วนำไปเป็นคติเครื่องเตือนใจ และเป็นกำลังใจที่จะช่วยตัวเองแก้ไขในสิ่งไม่ดีทั้งหลาย และพวงสิ่งที่ดีให้หนาแน่นขึ้นไปโดยลำดับแล้วช่วยชาติไทยของเราให้ตั้งเนื้อตั้งตัวได้ ด้วยอำนาจแห่งธรรมชะล้างสิ่งสกปรกทั้งหลาย ซึ่งเกิดจากกิเลสสร้างเอาไว้ ให้กระจายตัวออกไปกลับตัวให้เป็นคนดีแล้วก็จะมีความสุขความเจริญ

เฉพาะอย่างยิ่งที่พูดอยู่เสมอก็คือว่า การประหยัดเป็นของสำคัญมาก เป็นเครื่องหนุนชาติไทยของเรา เวลานี้เราทำลายชาติไทยของเราด้วยความสุรุ่ยสุร่าย ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม การอยู่การกินการใช้การสอยไม่รู้จักประมาณ มีแต่ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม อันเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองและสมบัติเงินทอง ตลอดถึงชาติบ้านเมืองก็จะล่มจมไปด้วยความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเหล่านี้ เพราะฉะนั้นให้พากันแก้ไขต้นเหตุนี้ให้ดี ให้พยายามตัดแปลงอย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ให้รู้จักประมาณ ให้ประหยัด ให้ต่างคนต่างตั้งเนื้อตั้งตัวเหมือนกับว่าเรามาบวชใหม่ ตั้งใจปฏิบัติตัวให้ดี แก้ไขชะล้างบาปกรรมของเราที่เคยเป็นมา ด้วย

การสร้างความคิดของเรา แล้วต่างคนต่างจะมีความสงบร่มเย็น บ้านเมืองของเราก็จะมีความแน่นอนมั่นคงขึ้นโดยลำดับ

วันนี้พุทธธรรมะให้พี่น้องทั้งหลายฟังเพียงเท่านี้ เห็นว่าสมควรแล้ว เหนื่อยแล้ว คนแก่ขึ้นเวที เอาละพอ